

Sygn. akt I ACa 1239/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.)

Sędziowie: SA Krystyna Golinowska

SA Krzysztof Depczyński

Protokolant: stażysta Ewa Borysewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa D. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu nr 1 w Ł. oraz Aresztowi Śledczemu w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 czerwca 2017 r. sygn. akt I C 1948/14

1. **oddala apelację,**
2. **zasądza od D. G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**
3. **przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ł. na rzecz radcy prawnego M. K. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa1239/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa D. G. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w Ł. i Zakładowi Karnemu nr 1 w Ł. o zadośćuczynienie, oddalił powództwo; nie obciążył powoda kosztami procesu oraz przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. K. kwotę 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Powyższe orzeczenie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

D. G. odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym Nr 1 w Ł. od 3 czerwca 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku; w tym czasie przebywał w celach: nr 112 w pawilonie C oddział III, nr 22 (jednoosobowej) w pawilonie A oddział I, nr 35 w pawilonie C oddział I, nr 47 w pawilonie C oddział II, nr 62 w pawilonie B oddział II.

Ściany w celach mogą być brudne czy też pomazane, lecz każdego roku są remontowane, co polega na malowaniu i naprawie tynków. Remonty są dokonywane bo osadzeni demolują cele. Nie ma w nich zagrzybienia; są przeprowadzane systematyczne kontrole. Stolarka okienna ma ok. 50 lat, jest na bieżąco naprawiana i uszczelniana. Okna są szczelne i sprawdzane przed każdym sezonem grzewczym. Wyposażenie cel w sprzęt kwaterunkowy jest zgodne ze standardami i w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach prawa. Szafki i taborety są nowe albo wymieniane, łóżka są w większości stare i użytkowane. Pościel, koce są przydzielane każdemu z osadzonych; pościel wymieniana jest co 2 tygodnie, a koce na wniosek osadzonych. Co roku część koców jest wymieniana na nowe. W celach wieloosobowych kąpiki sanitarne nie są odkryte. Obecnie wykonywane jest podwyższenie kąpoków sanitarnych i obecnie 2/3 zabudów jest podwyższane w połączeniu z osadzeniem pełnowymiarowych drzwi. W celach wieloosobowych są wszędzie drzwi, nie ma takiej sytuacji, że są zastąpione kotarą.

Na korytarzach w ZK są automaty telefoniczne samoinkasujące, rozmowy nadzoruje oddziałowy. Podczas całego okresu osadzenia w pozwanej jednostce powód nie skarżył się na warunki odbywania kary.

W dniach 6 – 22 października 2014 roku przeprowadzona została wizytacja ZK nr 1 w Ł. przez sędziego wizytatora. Nie wykazała ona nieprawidłowości w funkcjonowaniu tegoż zakładu; nie stwierdzono by był on przeludniony, kara wykonywana jest z poszanowaniem godności. Warunki w celach sędzia wizytator ocenił jako do zaakceptowania, choć część cel mężczyźni wymagała odświeżenia. Prace remontowe wykonywane są jednak sukcesywnie, a stan opieki medycznej oraz wyżywienie nie budziło zastrzeżeń. Nie ujawniono uchybień wymagających wydania zaleceń pokontrolnych.

W dniach 8 - 24 września 2014 roku przeprowadzona została wizytacja Aresztu Śledczego w Ł. przez sędziego wizytatora. Nie wykazała ona nieprawidłowości w funkcjonowaniu tej jednostki; stwierdzono, że karę pozbawienia wolności i tymczasowe aresztowanie wykonuje się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Nie ujawniono uchybień wymagających wydania zaleceń powizytacyjnych.

W dniu 31 grudnia 2014 roku do Prokuratury Rejonowej Ł. wpłynęło zawiadomienie powoda dotyczące przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Służby Więziennej AŚ w Ł., gdyż strażnicy ci mieli uniemożliwić powodowi kontakt telefoniczny z córką powoda, a także utrudnić mu przetransportowanie do ZK w R.. Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt 2 Ds. 32/15 odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie wobec niepopelnienia czynu zabronionego.

W styczniu 2015 roku do Prokuratury Rejonowej Ł. wpłynęło zawiadomienie powoda dotyczące przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Służby Więziennej AŚ w Ł. w grudniu 2014 roku, poprzez negatywne zaopiniowanie wniosków powoda o przeniesienie do innego zakładu karnego, a także niszczenie jego pism. Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt 2 Ds. 28/15 odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie wobec braku znamion czynu zabronionego w doniesieniu do pierwszego z zarzutów, a także wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

W dniu 1 grudnia 2014 roku do Prokuratury Rejonowej Ł. wpłynęło zawiadomienie powoda dotyczące narażenia powoda w listopadzie 2014 roku na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ZK nr 1 w Ł.. Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających postanowieniem z dnia 17 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 1843/14 odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie wobec braku znamion czynu zabronionego.

Ustalając powyżej opisany stan faktyczny Sąd Okręgowy oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach, w tym na protokołach z wizytacji dokonywanych przez sędziów penitencjarnych, uznając, iż nie budzą one wątpliwości

co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd pierwszej instancji dał również wiarę zeznaniom powołanych i przesłuchanych w sprawie świadków – funkcjonariuszy służby więziennej.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, za niewiarygodne Sąd Okręgowy uznał twierdzenia powoda o niezapewnieniu mu właściwych warunków osadzenia. Twierdzenia te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, nie zostały również potwierdzone żadnym dowodem. W szczególności z przyczyn leżących wyłącznie po stronie powoda (odmowa złożenia zeznań przed Sądem Rejonowym w Płocku w drodze pomocy sądowej) nie doszło do przeprowadzenia dowodu z jego zeznań.

Sąd Okręgowy wskazał również przyczyny dla których ostatecznie oddalił wnioski powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków. Podkreślił, że pełnomocnik powoda nie wskazał w wyznaczonym mu terminie danych pozwalających na ich identyfikację i wezwanie na rozprawę, zaś czynności podjęte przez Sąd nie doprowadziły do ujawnienia tych danych.

W rozważaniach Sąd pierwszej instancji wskazał, że podstawę prawną roszczenia powoda stanowią przepisy art. 417 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. i art. 448 k.c.

W oceni Sądu Okręgowego, powód nie wykazał podstawy faktycznej powództwa, w którym zarzucał, że umieszczono go w celi mieszkalnej, w której powierzchnia przypadająca na jednego osadzonego nie spełniała wymogów określonych w obowiązujących normach prawnych. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł., w okresie kiedy osadzony był tam powód, nie doszło do zaistnienia stanu, w którym łączna liczba osób osadzonych przekroczyła nominalną pojemność tej jednostki penitencjarnej, a ponadto na nieprzekroczenie norm powierzchniowych w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. i Areszcie Śledczym w Ł. wskazują protokoły z przeprowadzonych przez sędziów penitencjarnych wizytacji w obu jednostkach.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, powód nie wykazał również, by w stosunku do niego naruszono inne bezwzględnie obowiązujące normy prawne Kodeksu karnego wykonawczego. Z ustaleń faktycznych nie wynika także, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda na skutek działań lub zaniechań strony pozwanej. Ustalone w toku postępowania warunki osadzenia powoda nie potwierdzają tezy, że powód odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach naruszających jego dobra osobiste, a w szczególności godność, co ewentualnie uzasadniałoby przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. gromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził zarzutów powoda o tym, by w celach, gdzie przebywał ściany były zabrudzone, panowało zawilgocenie i zagrzybienie, stolarka okienna była nieszczelna a kącik sanitarny nieodpowiedni. Fakt przeprowadzania ustawicznych remontów i konserwacji infrastruktury w jednostkach penitencjarnych wskazuje na to, że właściwe organy z należytą starannością zabiegają o zapewnienie odpowiednich warunków odbywania kar izolacyjnych i środków zapobiegawczych.

Sąd pierwszej instancji podkreślił przy tym, że przy dokonywaniu oceny, czy i w jakiej mierze warunki osadzenia w jednostce penitencjarnej naruszają dobra osobiste osadzonego, nie można pominąć tego, że odbywanie kary pozbawienia wolności niesie z sobą w immanentny sposób wiele dolegliwości. Argumentował, że o naruszeniu dobra osobistego, jakim jest godność osobista, czy poczucie intymności nie decydują subiektywne odczucia zainteresowanego i jego stopień wrażliwości. Taka ocena zawsze musi mieć charakter zobiektywizowany.

Powód nie wykazał ponadto, aby w wyniku niewłaściwych warunków osadzenia doszło u niego do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (art. 445 k.c.), aby doznał jakichkolwiek zaburzeń funkcjonowania organizmu lub uszczerbku na zdrowiu.

W oceni Sądu powód nie udowodnił także, by funkcjonariusze służby więziennej bezprawnie naruszyli jego dobra osobiste w inny sposób np.: poprzez utrudnianie mu kontaktów z rodziną albo uniemożliwienie przeniesienia do innego zakładu karnego. Pomimo zawiadomień złożonych przez powoda o popełnieniu czynów zabronionych w tym zakresie, odmówiono trzykrotnie wszczęcia postępowania karnego. Działania, skargi i środki prawne przedsiębrane

przez powoda wyrażają zatem jedynie jego ogólne niezadowolenie i niezgodę na odbywanie kary pozbawienia wolności, nie mają zaś żadnego merytorycznego uzasadnienia.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieudowodnione, co skutkowało jego oddaleniem.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 102 k.p.c. , zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu § 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył powód w zakresie pkt. I sentencji wyroku tj. oddalającego powództwo, zarzucając mu naruszenie przepisów:

1. art. 227 k.p.c w zw. z art. 258 k.p.c. - poprzez oddalenie wniosku strony powodowej o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków D. U., J. G., P. G., R. Z., wobec przyjęcia, że nie wskazano danych pozwalających na identyfikację świadków i wezwanie ich na rozprawę, w sytuacji, w której strona pozwana wskazała, że świadkowie byli osadzeni w jednej celi z powodem w Zakładzie Karnym nr 1 oraz Areszcie Śledczym w Ł. i z tego względu wniosła o zobowiązanie wskazanych jednostek do wskazania miejsca pobytu w/w świadków;

2. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. - poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony, w sytuacji, gdy z punktu widzenia dochodzonych roszczeń dowód ten miał kardynalne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

3. art. 233 § 2 k.p.c. - poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której strona pozwana

pomimo wniosków powoda, nie przedłożyła do akt sprawy wskazywanych przez powoda dokumentów, tj. wykazu cel mieszkalnych, w których powód przebywał w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. oraz Areszcie Śledczym w Ł. ze wskazaniem ich powierzchni oraz ilości osób, jak również pełnych sprawozdań z wizytacji w/w jednostek penitencjarnych;

4. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c. - poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i w konsekwencji tego pominięcie informacji wynikających ze sprawozdania z wizytacji Aresztu Śledczego w Ł. z września 2014 roku, w treści którego wprost wskazano, że np. większość kąciaków sanitarnych zabudowana jest jedynie częściowo, a wejście do nich zasłania kotara z materiału, ściany są brudne, okna stare, nieszczelne i nie będą spełniać swojej roli w miesiącach zimowych, jak również informacji wskazujących na dostateczny stan materaców, koców itp. a więc informacji, które w ocenie powoda potwierdzają, że warunki bytowe w celach mieszkalnych nie zapewniają intymności i odosobnienia osadzonych, jak również przyznanie wiarygodności zeznaniom świadków - W. B. i Ł. C. w sytuacji - gdy pozostawały one w sprzeczności z w/w okolicznościami;

5. art. 6 k.c. i art. 232 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. - poprzez uznanie, że powód nie wykazał okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a więc naruszenia dóbr osobistych powoda w tym w szczególności godności;

6. art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 417 k.c. - poprzez ich niezastosowanie i oddalenie powództwa w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda D. G. w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. i Areszcie Śledczym w Ł..

W konkluzji skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 80.000,00 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniosł o dopuszczenie na zasadzie przepisu art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. dowodów:

a. z zeznań świadków D. U., J. G., P. G., R. Z. - wezwanie na adres, który zostanie wskazany przez stronę pozwaną - na okoliczność warunków technicznych i higieniczno sanitarnych cel mieszkalnych, w których powód odbywał karę pozbawienia wolności w czasie pobytu w w/w jednostkach penitencjarnych, wyposażenia cel mieszkalnych, możliwości kontaktu telefonicznego przez osadzonych; składania przez powoda skarg na działania służby więziennej, sposobu traktowania osadzonych przez funkcjonariuszy straży więziennej oraz wychowawców;

b. dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony - warunków technicznych i higieniczno sanitarnych cel mieszkalnych, w których powód odbywał karę pozbawienia wolności w czasie pobytu w w/w jednostkach penitencjarnych, wyposażenia cel mieszkalnych, możliwości kontaktu telefonicznego przez osadzonych; składania przez powoda skarg na działania służby więziennej, sposobu traktowania osadzonych przez funkcjonariuszy straży więziennej oraz wychowawców, naruszenia dóbr osobistych powoda.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda wniósł ponadto o zasądzenie

kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, które nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny akceptuje i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji dotyczące wizytacji przeprowadzonych w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. i w Areszcie Śledczym w Ł. oraz ich wyników, skarg oraz zawiadomień o przestępstwie składanych przez powoda oraz przebiegu postępowań przygotowawczych w tym przedmiocie. Na akceptację zasługują ponadto ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące warunków bytowych w celach tj. stanu ścian, remontów, braku zagrzybienia, stolarki okiennej, kącików sanitarnych i wyposażenia cel, z tym jedynie uzupełnieniem, że poczynione ustalenia odnoszą się do Aresztu Śledczego w Ł., co wprost wynika z dowodów, na których się opierają, bowiem świadkowie W. B. (2) oraz Ł. C. (2) są funkcjonariuszami służby więziennej w tej właśnie jednostce penitencjarnej.

Oczywistym błędem dotknięte pozostają natomiast ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące okresu pobytu powoda w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. oraz oznaczenia cel, w których w tej jednostce przebywał, co jasno wynika z lektury odpowiedzi na pozew złożonej samodzielnie przez Skarb Państwa – Zakład Karny nr 1 w Ł. (vide pismo k 25). Z pisma tego wyraźnie wynika, że D. G. był osadzony we wskazanej jednostce penitencjarnej jedynie przez 3 tygodnie tj. od 18 listopada do 9 grudnia 2014 r.

W tej sytuacji w oparciu o dowody przeprowadzone w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz uzupełnione w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny odmiennie ustalił, co następuje:

Powód D. G. był osadzony w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. od 18 listopada 2014 r. do 9 grudnia 2014 r. w celi mieszkalnej nr (...) w oddziale mieszkalnym A-II. Cella ta posiada powierzchnię 15,13 m² a w tym okresie przebywało w niej łącznie z powodem 5 osób. W całym okresie pobytu zapewnione były 3 m² na 1 osobę osadzoną. Pomieszczenie było wyposażone w kącik sanitarny wygrodzony od reszty celi pełnymi ściankami murowanymi oraz pełnymi drzwiami. Powód w Zakładzie Karnym nr 1 odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego otwartego, gdzie cele pozostają otwarte całą dobę i skazani mogą swobodnie poruszać się po terenie oddziału mieszkalnego (pismo dyrektora ZK nr 1 w Ł. k 373, informacja o pobytach i orzeczeniach k 376 – 377).

W trakcie pobytu w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł., wobec negatywnej oceny postępów resocjalizacyjnych D. G., komisja penitencjarna w dniu 9 grudnia 2014 r. na podstawie art. 76 § 1 k.k.w., art.86 k.k.w., art. 89 § 4 k.k.w. i art. 95 § 1 i 2 k.k.w. podjęła decyzję o skierowaniu powoda do odbywania kary w grupie R – 1/P, w zakładzie karnym typu zamkniętego i w systemie programowego oddziaływania (kopia decyzji komisji penitencjarnej k 18).

Składane przez powoda do Dyrektora Zakładu Karnego nr 1 w Ł. prośby o przetransportowanie do Oddziału Zewnętrzny przy Areszcie Śledczym w B. zostały rozpatrzone negatywnie, bowiem Dyrektor Aresztu Śledczego w B.

wyraził negatywną opinię dotyczącą przetransportowania D. G. do tej jednostki z uwagi na brak przesłanek z art. 100 § 1 k.k.w. (kopie pism k 10 i 18 załączonych do akt sygn. 1 Ds 1843/14).

W Areszcie Śledczym w Ł. powód przebywał najpierw w okresie od 3 do 11 czerwca 2014 r. Został osadzony w celi nr 112 w pawilonie C III, której powierzchnia wynosi 12,05 m². Do powierzchni celi nie wlicza się powierzchni kącika sanitarnego. W celi przebywały w tym okresie łącznie z powodem najpierw 4, a następnie 3 osoby.

Kolejny pobyt powoda w Areszcie Śledczym w Ł. przypadła od 9 grudnia 2014 r. do 20 stycznia 2015 r. W tym czasie D. G. był osadzony w celi nr 22 w pawilonie A/I o powierzchni 4,56 m², w której przebywał sam, w celi nr 35 w pawilonie C/1 o powierzchni 11,35 m², gdzie łącznie z powodem było 3 lub 2 osadzonych; w celi nr 47 w pawilonie C/1 o powierzchni 11,41 m², gdzie łącznie z powodem było 2 osadzonych oraz w celi nr 62 w pawilonie B/II o powierzchni 9,67 m², gdzie łącznie z powodem było 3 lub 2 osadzonych. Podana powierzchnia cel nie obejmuje powierzchni kącika sanitarnego, której nie wlicza się do powierzchni użytkowej celi mieszkalnej. We wszystkich tych celach kąciki sanitarne były wygrozdzone w sposób trwały od podłogi po sufit (pismo dyrektora AŚ w Ł. k 374, informacja o pobytach i orzeczeniach k 376 – 377, notatka służbowa k 375).

W dniu 24 grudnia 2014 r. powód odbył rozmowę telefoniczną o godzinie 10:10. D. G. nie zgłaszał prośby o dodatkowy telefon w tym dniu. W trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w Ł. powód nie składał wniosku o przetransportowanie do Zakładu Karnego w R. (notatka służbowa k 60, lista osadzonych korzystających z aparatów samoinkasujących k 61, notatka służbowa k 62, zeznanie świadka Ł. C. (2) k 324 v, protokół elektroniczny rozprawy z 23 maja 2017 r. -00:07:00 – 00:16:00 min. nagrania).

Sąd Apelacyjny dokonał powyższych ustaleń faktycznych w oparciu o dowody z dokumentów oraz zeznania świadka Ł. C. (2) uznając je za w pełni wiarygodne. Należy podkreślić, że powód w toku całego postępowania nie zaoferował żadnego dowodu zmierzającego do zakwestionowania powołanych dokumentów i spójnej z nimi relacji świadka.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, choć niektórym przywołanym w niej zarzutom nie sposób odmówić słuszności.

W pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że w obecnie obowiązującym systemie apelacji pełnej Sąd odwoławczy jest przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym. Konsekwencją tego stwierdzenia jest zaś możliwość (konieczność) rozpoznania sprawy na nowo. Jedynym ograniczeniem kognicji Sądu Apelacyjnego jest wskazany w apelacji zakres zaskarżenia. Sąd odwoławczy ma więc nie tylko prawo, ale i obowiązek dokonania własnych ustaleń faktycznych i oceny prawnej zebranego w sprawie materiału dowodowego (tak m.in. SN w wyroku z dnia 6 października 2016 r. w sprawie III UK 270/15, LEX nr 2139253). W rozpatrywanej sprawie ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji dotknięte były oczywistym błędem co do okresu pobytów powoda w poszczególnych jednostkach penitencjarnych i oznaczenia cel, w których odbywał karę, a nadto – z uwagi na zakreśloną w uzasadnieniu pozwu oraz w piśmie z dnia 29 czerwca 2015 r. (k 82 i nast. akt) podstawę faktyczną żądania – niepełne. Dostrzegając te uchybienia Sąd Apelacyjny z urzędu przeprowadził postępowanie zmierzające do wyjaśnienia, w jakich okresach oraz w jakich celach i o jakiej powierzchni przebywał powód, a nadto ilu osadzonych łącznie z powodem przebywało w tym czasie w danej celi, a następnie w oparciu o zebrane dowody z dokumentów poczynił wyczerpujące ustalenia faktyczne w tym przedmiocie. W tym zakresie częściowo trafne pozostawały wywody apelującego, który wskazywał na zaniechania strony pozwanej w zakresie przedstawienia stosownych dokumentów. Wobec uzupełnienia postępowania dowodowego ostatecznie niezasadny pozostaje jednak zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c., w części dotyczącej wykazu cel mieszkalnych, ich powierzchni i liczby osadzonych.

Z uwagi na to, że powód upatrywał bezprawnych i naruszających jego dobra osobiste działań pozwanych także w negatywnym rozpoznaniu jego wniosków o przetransportowanie do innych jednostek penitencjarnych, w przyznaniu mu innej grupy klasyfikacyjnej i tym samym skierowaniu go do odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach

zakładu zamkniętego , a także w uniemożliwieniu mu kontaktu telefonicznego z córką w dniu 24 grudnia 2014 r., Sąd Apelacyjny - w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji - uzupełnił również ustalenia faktyczne w zakresie tych okoliczności.

Ponadto za zasadny należało uznać zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisu art. 299 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z zeznań powoda, choć wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy decyzji Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie nakazują przyjąć, iż doszło również do naruszenia art. 302 § 1 k.p.c. W judykaturze zgodnie przyjmuje się, że dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem sądu orzekającego i powinno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty. Zarzut naruszenia art. 299 k.p.c. może być uzasadniony tylko, gdy zostanie wykazane, że mimo wyczerpania środków dowodowych pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia, a pomimo tego sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania strony (tak m.in. SA w W. w wyroku z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie I ACa 1494/16, LEX nr 2436635, SN w wyroku z dnia 19 października 2016 r. w sprawie V CSK 52/16, LEX nr 2186067). W rozpatrywanej sprawie przebieg postępowania przed Sądem pierwszej instancji wskazywał, iż nie wszystkie okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione. Należy podkreślić, że w sprawie nie było możliwości przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków D. U., J. G., P. G. i R. Z. z uwagi na brak danych co do miejsca pobytu świadków, zaś wnioski o przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków G. B. i T. J. zostały ostatecznie przez powoda cofnięte – pierwszy z uwagi na nieusuwalne trudności w przeprowadzeniu dowodu, a drugi - wobec sygnalizowanego braku jakiegokolwiek wiedzy świadka o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia. Ponadto z uwagi na specyfikę przedmiotu sporu, w ramach którego powód wiązał określone naruszenia jego dóbr osobistych z takimi zachowaniami strony pozwanej, których jedynie on był adresatem (uniemożliwienie wykonania telefonu, zakwalifikowanie do innej grupy), przeprowadzenie dowodu z zeznań D. G. było celowe w świetle przepisu art. 227 k.p.c. Wydaje się, że taka ocena przydatności subsydiarnego dowodu z art. 299 k.p.c. była początkowo udziałem Sądu pierwszej instancji, który odraczając rozprawę w dniu 14 kwietnia 2017 r. wezwał powoda na jej kolejny termin do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania i pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań w przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa. Z protokołu rozprawy z dnia 23 maja 2017 r. wynika, że powód uczynił zadość temu wezwaniu i stawił się na rozprawie, jednakże Sąd Okręgowy postanowił pominąć dowód z jego zeznań. Postanowienie Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie spotkało się z zastrzeżeniem pełnomocnika powoda zgłoszonym w trybie art. 162 k.p.c. Z motywów przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że pominięcie dowodu z przesłuchania powoda uzasadnione było jego wcześniejszą postawą procesową. Istotnie, powód jedynie na skutek własnej decyzji uniemożliwił przeprowadzenia dowodu z jego zeznań w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy w Płocku. Należy jednak pamiętać, że dowód ten miał być przeprowadzony na takim etapie postępowania, na którym nie było jeszcze wiadome, iż uzyskanie dowodu z zeznań świadków G. B. i T. J. okaże się niemożliwe. Ostateczna ocena potrzeby przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony winna zaś uwzględniać pełne wyniki postępowania dowodowego z wykorzystaniem innych środków dowodowych.

W tym stanie rzeczy , uznając analizowany zarzut apelacji za zasadny i uwzględniając wniosek skarżącego Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 29 maja 2018 r. ponownie dopuścił dowód z przesłuchania stron , ograniczając go do przesłuchania powoda na okoliczności wskazane w wywiedzionej przez D. G. apelacji. Przeprowadzenie tego dowodu okazało się jednak niemożliwe, bowiem powód wezwany do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania (na ostatni znany Sądowi Apelacyjnemu adres) i pouczony o skutkach nieusprawiedliwionego niestawiennictwa , nie stawił się na terminie rozprawy w dniu 28 września 2018 r. i swojego niestawiennictwa w żaden sposób nie usprawiedliwił. W tym stanie rzeczy zostały spełnione ustawowe przesłanki pominięcia tego dowodu.

Nietrafne pozostają natomiast pozostałe zarzuty apelacji. Zamierzonych skutków procesowych nie wywołuje zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w związku z art. 258 k.p.c. , za pomocą którego apelujący stara się zakwestionować decyzję Sądu pierwszej instancji o pominięciu dowodu z zeznań świadków D. U., J. G., P. G. i R. Z.. Nie ulega wątpliwości, że przyczyną pominięcia wszystkich wskazanych dowodów był brak możliwości ich przeprowadzenia podyktowany niewskazaniem danych dotyczących miejsca aktualnego pobytu świadków. Wbrew wywodom skarżącego, taka ocena

Sądu pierwszej instancji w żadnym razie nie uzasadnia zarzutu uchybienia art. 258 k.p.c. Adresatem tej normy jest strona a nie Sąd, a zatem jedynie strona może ją naruszyć. Zarzut zaniechania przez sąd przeprowadzenia dowodu ze świadków nie uzasadnia naruszenia art. 258 k.p.c., przepis ten bowiem określa nie obowiązek sądu, lecz powinność strony powołującej się na dowód ze świadków (tak SN w wyroku z dnia 14 maja 1999 r. w sprawie I CKN 124/99, LEX nr 50730).

Należy przypomnieć, że w myśl przepisu art. 258 k.p.c., to strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone, i wskazać świadków, tak by wezwanie ich do sądu było możliwe. W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2015 r. powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanych świadków, określił okoliczności faktyczne, jakie za pomocą tych dowodów zamierzał wykazać, natomiast jako miejsce pobytu świadków wskazał Areszt Śledczy w Ł.. Pełnomocnik powoda wnioskował także, by w przypadku zmiany miejsca pobytu świadków zobowiązać stronę pozwaną do wskazania ich aktualnego miejsca pobytu. Tymczasem w świetle przepisu art. 258 k.p.c. co do zasady brak jest jakichkolwiek podstaw, by obowiązkiem poszukiwania i ustalania tego rodzaju danych obarczać Sąd, a tym bardziej przeciwnika procesowego. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie I ACa 1808/15 (LEX nr 2087875), Sąd nie ma obowiązku poszukiwać za stronę danych umożliwiających wezwanie świadka. Tym niemniej w toku postępowania Sąd pierwszej instancji w pierwszej kolejności podjął próbę doręczenia wezwań dla świadków na adres Aresztu Śledczego w Ł. i doprowadzenia ich na rozprawę. Okazało się to niemożliwe z uwagi na brak bliższych danych personalnych (daty urodzenia, imienia ojca) (vide notatka urzędowa k 175). W tej sytuacji pełnomocnik powoda został zobowiązany do uzupełnienia wymaganych danych pod rygorem oddalenia wniosków dowodowych. W apelacji skarżący nie zaprzecza temu, iż takich danych w wyznaczonym terminie nie wskazał, wywodząc jednocześnie, że osoby te były osadzone z powodem w tych samych celach, a pozwana jednostka penitencjarna była w posiadaniu informacji umożliwiających identyfikację świadków i ustalenie miejsca ich aktualnego pobytu. Ta argumentacja pozwanego zdaje się jednak całkowicie pomijać dalszy przebieg postępowania przed Sądem Okręgowym i treść pisma zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł. z dnia 8 grudnia 2015 r. (k 195 akt), w którym trafnie powołano się na ochronę danych osobowych i art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1542) oraz na obiektywny brak możliwości ustalenia aktualnego miejsca pobytu potencjalnych świadków z uwagi na brak dodatkowych danych tj. imienia ojca lub numeru PESEL. W toku całego postępowania powód w żaden sposób nie podważył tych wyjaśnień. Nie odniósł się także do nich w uzasadnieniu apelacji, w szczególności w ramach ewentualnych zarzutów kwestionujących wykładnię przepisu art. 24 ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej lub wskazany przez pozwanego techniczny brak możliwości ustalenia aktualnego miejsca pobytu potencjalnych świadków. Z przedstawionych wyżej przyczyn nie było także możliwości przeprowadzenia wskazanych wyżej dowodów z zeznań świadków na etapie postępowania apelacyjnego, co skutkowało oddaleniem wniosku powoda zawartego w apelacji.

Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że do tezy apelacji jakoby osoby te były osadzone z powodem w tych samych celach należy podchodzić z dużą ostrożnością. Po pierwsze, powód nigdy nie oznaczył, który ze świadków w jakim okresie i w jakiej celi przebywał z nim w Areszcie Śledczym w Ł. (według pisma pełnomocnika powoda z dnia 2 listopada 2015 r. wszystkie te osoby były osadzone wspólnie z powodem w tej właśnie jednostce penitencjarnej – k 184 akt). Tymczasem z uzupełniających ustaleń Sądu Apelacyjnego jednoznacznie wynika, że powód przebywał w Areszcie w różnych okresach i w pięciu różnych celach mieszkalnych. Po wtóre, twierdzenia powoda w tym przedmiocie okazały się wysoce zawodne w odniesieniu do grupy świadków rzekomo przebywających z D. G. w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł., o czym najlepiej świadczy treść pisma świadka T. J. (k 278 akt).

Chybiony pozostaje również zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim powód zarzuca rzekome zaniechanie przedstawienia pełnych sprawozdań z wizytacji w pozwanych jednostkach penitencjarnych. Tego rodzaju zarzut wydaje się wynikać wyłącznie z niedostatecznej znajomości akt sprawy, bowiem pełne sprawozdania z wizytacji zostały załączone na karatach 105a – 114 oraz 121 -160 akt.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadny pozostaje kolejny zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 1 k.p.c. Przywołanie w apelacji tego ostatniego przepisu jest oczywistą omyłką, bowiem

uzasadnienie zarzutu w żadnej mierze nie dotyczy kwestii podlegających regulacji w art. 328 § 1 k.p.c., a zatem związanych ze złożeniem wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Skarżący nie przedstawia także tego rodzaju argumentów, które mogłyby wskazywać na uchybienie normie art. 328 § 2 k.p.c. Należy przy tym pamiętać, że uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. Z tych przyczyn zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (tak SN w wyroku z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie II PK 202/10, LEX nr 817516; w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, LEX nr 577847; podobnie SA w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2010 r. w sprawie I ACa 733/10, LEX nr 756715). W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku niewątpliwie skonstruowane zostało w sposób, który pozwala na odtworzenie toku rozumowania Sądu pierwszej instancji, a tym samym umożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Nie sposób także podzielić wywodów apelującego dotyczących naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu w postaci sprawozdania z wizytacji Aresztu Śledczego w Ł. z września 2014 r. oraz dowodów z zeznań świadków W. B. (2) i Ł. C. (2). Uważna lektura tego dokumentu nie potwierdza tezy, jakoby dowody te były wzajemnie sprzeczne, a dodatkowo by sprawozdanie z wizytacji potwierdzało tezy pozwu o warunkach odbywania kary pozbawienia wolności naruszających dobra osobiste powoda. Ze sprawozdania wynika, że w Areszcie Śledczym w Ł. w okresie wizytacji w celach mieszkalnych istniały różne rozwiązania co do kącika sanitarnego. W części cel kąciki były całkowicie zabudowane, w części - trwale wygrozdzone z trzech stron z kotarą w wejściu, a w pozostałych celach - zabudowane z trzech stron z niepełnymi drzwiami o wysokości około 1,5 m. Z dokumentu tego w żadnym razie nie wynika jednak, by rozwiązanie, w którym wejście do wygrozonego kącika sanitarnego zasłonięte było jedynie kotarą zastosowano w celach, w których osadzony był powód. Warto w tym miejscu odwołać się do twierdzeń pozwu, w którym sam D. G. opisuje kącik sanitarny w celi nr 35 w pawilonie C trwale wygrozdzone z trzech stron i z drzwiami o wysokości 1,5 m. Trafna pozostaje ocena, że taki sposób organizacji kącika sanitarnego dostatecznie gwarantował zachowanie intymności, był zgodny z art. 110 § 2 k.k.w. i nie naruszał dóbr osobistych osadzonych. Jednocześnie treść sprawozdania w żadnej mierze nie podważa zeznań świadka Ł. C. (2), który opisywał trwale wydzielone i zabudowane kąciki sanitarne w pawilonie B, w którym także przebywał powód, a także zeznań świadka W. B. (2), który odnosił się do kącików sanitarnych wygrodzonych z drzwiami, które sukcesywnie są zastępowane drzwiami pełnowymiarowymi.

Podobnie ocenić należy pozostałe ogólne informacje przedstawione w sprawozdaniu dotyczące stanu stolarki okiennej czy zabrudzenia ścian. Spostrzeżeń sędziego penitencjarnego nie sposób bowiem przyporządkować do żadnej z cel, w których przebywał powód, zaś sprawozdanie wyraźnie wskazuje także, że część okien została wymieniona. Z kolei twierdzenia pozwu w tym zakresie nie przystają do rzeczywistych warunków osadzenia D. G., bowiem powód nigdy nie przebywał w opisywanych w pozwie celach nr 36,32 pawilonu C, czy w celi nr 147 pawilonu A. Ponadto sędzia wizytujący Areszt Śledczy podkreślił, że cele są sukcesywnie remontowane, a na ich stan – w tym na zabrudzenia ścian wpływ mają w pierwszej kolejności sami osadzeni, którzy dewastują cele, co zresztą pozostaje zbieżne z relacją świadka W. B. (2). Rację ma Sąd pierwszej instancji zwracając uwagę, iż w takiej sytuacji - nawet gdyby hipotetycznie założyć, że także w celach zajmowanych przez powoda ściany były zabrudzone – trudno uznać, że działania strony pozwanej prowadziły do naruszenia godności powoda, a tym bardziej że miały charakter bezprawny.

W tym stanie rzeczy w pełni uprawnione pozostaje stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż powód nie zdołał wykazać okoliczności faktycznych świadczących o naruszeniu jego dóbr osobistych, z których wywodził żądanie zapłaty zadośćuczynienia oparte na art. 417 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. Zarzut powoda polemizujący z tym stanowiskiem i oparty na tezie o naruszeniu art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. nie doczekał się rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji. Tym niemniej trzeba podkreślić, że naruszenie norm zakodowanych w treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie może być wynikiem przyjęcia, że strona, na której spoczywał ciężar dowodu, nie udowodniła określonych okoliczności. Przepisy te mają na względzie rozkład ciężaru dowodu, wskazując na osobę, na

której spoczywa ciężar dowodu i osobę, która ponosi ujemne konsekwencje tego, że fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy nie został wykazany. Naruszenie tych przepisów może polegać wyłącznie na przypisaniu tych konsekwencji niewłaściwej stronie sporu (tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie VI ACa 1932/15, LEX nr 2284772). Nie wymaga zaś pogłębionego uzasadnienia teza, że wykazanie faktu naruszenia dobra osobistego jest ciężarem materialnoprawnym i obowiązkiem procesowym podmiotu żądającego ochrony na gruncie art. 24 § 1 k.c.

Dla porządku należy przypomnieć, że w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. powód przebywał w warunkach zakładu otwartego, dodatkowo jedynie przez 3 tygodnie. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że w tym okresie przebywał w celi, w której kącik sanitarny był całkowicie wydzielony i zabudowany, a ponadto przestrzegana była norma powierzchni na jednego osadzonego. Apelujący nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby na inne ewentualne uchybienia w zakresie normy art. 110 § 2 k.k.w. i przepisu § 28 dawnego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz.U. z 2003 r. Nr 152, poz. 1493), zaś wnioski dowodowe z zeznań świadków, którzy rzekomo przebywali wspólnie z D. G. w Zakładzie Karnym nr 1, zostały przez powoda ostatecznie cofnięte.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych niezasadne pozostają także dalsze twierdzenia powoda o naruszeniu jego dóbr osobistych przez Dyrektora tej placówki penitencjarnej na skutek odmowy przetransportowania skarżącego do innego zakładu karnego czy też wobec zakwalifikowania powoda do innej grupy i do odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu zamkniętego, co miało świadczyć o poniżającym traktowaniu apelującego. Z zebranych dowodów jasno wynika, że Dyrektor Zakładu Karnego nr 1 w Ł. ustosunkował się do próśb powoda o przetransportowanie do Aresztu Śledczego w B.. Negatywna decyzja w tej kwestii podyktowana była stanowiskiem Dyrektora Aresztu Śledczego w B. i brakiem spełnienia przesłanek z art. 100 § 2 k.k.w. Należy podkreślić, że decyzja o przeniesieniu skazanego należy wyłącznie do dyrektora zakładu karnego, a dodatkowo podlega kontroli sędziego penitencjarnego w trybie przepisu art. 34 § 1 k.k.w. W realiach sporu analizowane decyzje zostały zatem podjęte przez uprawniony organ i w ramach jego kompetencji, a nadto przy zastosowaniu przepisu art. 100 § 2 k.p.c. Z pewnością nie są zatem działaniami bezprawnymi, zmierzającymi do szykanowania powoda i naruszającym jego dobra osobiste chronione w art. 24 k.c. Dodatkowo należy zaznaczyć, że sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do ich merytorycznego weryfikowania.

Podobnie ocenić należy decyzję komisji penitencjarnej (a nie Dyrektora jak błędnie wskazano w pozwie) z dnia 9 grudnia 2014 r. Umocowanie komisji penitencjarnej do podjęcia tego rodzaju decyzji wynika jednoznacznie z art. 76 § 1 k.k.w., art. 89 § 4 k.k.w. oraz art. 95 § 1 i 2 k.k.w., w żadnym razie nie jest zatem działaniem bezprawnie wkraczającym w sferę dóbr osobistych osadzonego. Podnieść także należy, że omawiana decyzja co do zasady podlega kontroli sądowej w trybie art. 7 k.k.w., o czym powód został pouczony w jej treści. I w tym przypadku sąd w postępowaniu cywilnym nie weryfikuje merytorycznej zasadności tego rodzaju decyzji, zaś powód nie wykazał, by została ona zmieniona lub uchylona w trybie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego.

Powodowi nie udało się również wykazać by do naruszenia jego dóbr osobistych doszło w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w Ł.. Uzupełniające ustalenia faktyczne Sądu Apelacyjnego jednoznacznie przekonują, że powód nie był osadzony w warunkach przeludnienia. We wszystkich celach były także kąciki sanitarne, wydzielone w sposób zapewniający osadzonym poszanowanie godności i zachowanie intymności. Apelującemu nie udało się wykazać, by w celach, w których rzeczywiście był osadzony panowały opisywane w pozwie złe warunki bytowe.

Nie znalazły potwierdzenia także pozostałe twierdzenia powoda o nagannych zachowaniach funkcjonariuszy służby więziennej. Powód nie wykazał, by w okresie pobytu w Areszcie Śledczym rzeczywiście składał próśby o przetransportowanie do Zakładu Karnego w R., zaś dowody zaoferowane przez stronę pozwaną jednoznacznie temu przeczą. W świetle tych dowodów brak jest także podstaw dla ustalenia, iż w dniu 24 grudnia 2014 r. odmówiono powodowi prawa do rozmowy telefonicznej z córką. Z dokumentów załączonych do akt wynika, że D. G. odbył w tym dniu rozmowę telefoniczną o godzinie 10:10 i nie zwracał się z wnioskiem o zezwolenie na odbycie kolejnych rozmów.

W świetle przedstawionych rozważań całkowicie niezasadny pozostaje ostatni zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego tj. art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 417 k.c. Wbrew twierdzeniom apelującego, zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził okoliczności, z których powód wywodził żądanie pozwu. Powodowi nie udało się zatem wykazać przesłanek zastrzeżonych w art. 24 § 1 k.c. i art. 417 § 1 k.c. warunkujących ewentualną odpowiedzialność strony pozwanej w postaci naruszenia jego dóbr osobistych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą. Powód w sierpniu 2016 r. opuścił zakład karny, ma zatem potencjalną możliwość uzyskania dochodu. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika Prokuraturii Generalnej RP ustalone na podstawie § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie § 2 w związku z § 8 ust 6 i § 16 ust 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1715).